

fig dog ikke ganske saaledes; thi det, som man tilsyneladende derefter flyder over paa Statskassen, vinder denne igjen ved Afgiften paa Bramfarten, saa at Staten ikke vil faae nogen større Udgift, enten dette eller Udvalgets Forslag vedtages. Man maa nemlig husle paa, at hvis Udvalgets Forslag vedtages, bliver Bramfarten fri, og saa faaer Statskassen allsaa ikke nogen Indtægt, men hvis de 3 Herrer's Forslag vedtages, bliver den ikke fri, og den Sum, som Statskassen skulde udrede forlobs, vil saa følgerig falde paa Bramfarten, allsaa paa Consumenterne, der ere interesserede i den, og jeg skal ikke nægte, at skjøndt Bramfarten er noget uheldigt stillet ved Ordningen af Opbeholdelsen af Afgiften, finder jeg dog det sidstnævnte Forslag naturligt, da man derved rammer dem, som bør rammes, nemlig dem, som ere interesserede i Afarten. Ved at fordele Beløbet paa Communerne rammer man hele Amtet, saa rammer man Skatteherberne i Salling og i Egner om Horsens og om Grenaa og Ebeltoft, og de have dog ikke den mindste Interesse af Gudenaafarten. Jeg har i Udvalget holdt paa det nævnte Princip, men da man kom over til det andet, vilde jeg ikke ene dissentiere fra Udvalgets øvrige Medlemmer. Jeg har derfor forbeholdt mig, at hvis et saadant Forslag kom frem i Salen, kunde jeg ikke andet end stemme derfor, ligesom jeg troer, at de 3 Herrer's subsidiaire Forslag vil være rigtigt. Hvis deres Hovedforslag bliver forkastet, vil jeg meget anbefale deres Forslag om, at 2000 Rd. bliver forandret til 1000 Rd., da det er min fulde Overbeviisning, at der ikke bør stilles nogen større Sum aarligt i Udsigt, end Tilfældet vil blive, naar 2000 Rd. forandres til 1000 Rd.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg har ikke Noget at erindre med Hensyn til de af Udvalget stillede Endringsforslag. Jeg finder, at de gjorte Forslag, uagtet de i flere Retninger ikke lidet afvige fra Lovbdkastet, ere at fore-

trække for hvad der er foreslaaet deri, navnlig maa jeg udtale mig for det Dunskelige i, at Bramfarten fritages for Afgift. Det kan være aldeles rigtigt, naar man siger, at de, der nærmest have Gavn af Aaen, ogsaa bør bære Udgiften, men jeg troer dog, at det har gjort sig gjældende som en almindelig Grundsætning, at det er af Bigtighed, saameget som muligt at begunstige den frie Samfærdsel. Dersom man vilde følge den Grundsætning, at de, der nærmest have Godt af Veiene, ogsaa skulde beseftede Veienes Istandsettelse m. m., maatte man søge gjennem Bomindeægter at tilveiebringe, hvad Landveienes Anlæg og Vedligeholdelse koster; men man maa indbrønne, at dette i høieste Grad vilde være besværligt for hele Samfærdselen. Det er et System, som ikke kan gennemføres. Det forekommer mig derfor ogsaa, at det med Hensyn til denne vigtige Aa er rigtigt at fritage Bramfarten for alle Afgifter. Der er desuden særegne Vanskeligheder forbundne med Opkrævingen af Afgiften; ikke forsaavidt Farten er gennemgaaende, fra den ene Endestation til den anden, men forsaavidt Farten er til Mellemstationer, medfører Opkrævingen ikke liden Vanskelighed og Besværlighed. Hvis Udvalgets Forslag i den Henseende tages til Følge, vil det imidlertid være nødvendigt at foretage en lille Forandring, hvorpaa det maa være mig tilladt at henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed. I næstsidste Punktum i § 11 staaer der nemlig: „Paa samme Maade straffes Overtrædelsen af hvad i §§ 7 og 10 er bestemt, ligesom ogsaa Undladelsen af at erlægge de bestemte Afgifter til Aakasjen“. Men naar der ingen Afgift skal erlægges til Aakasjen, kan der heller ikke være Straf, for at man undlader at erlægge den. Hvad de andre stillede Endringsforslag angaaer, skal jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det under Nr. 10. Jeg maa tilraade, at man fastholder Udkastets Bestemmelse, saaledes som det foreligger, at Communerne's Bidrag nemlig kun bliver $\frac{1}{4}$.